

Gå på djupet

Två deltagare, Ninette och Allan, på kurs om medier, intar lunch på Sunderby Folkhögskola belägen mellan Luleå och Boden.

- Inte ofta jag är här i Sunderbyn. Jo, till Sjukhuset förstås, men det räknas liksom inte. Att riktigt få ösa in atmosfären här på Folkhögskolan är härligt. Nu menar jag inte bara vi på 2-dagarskursen. Det pågår ju så mycket konst å happenings. Och lunchen med karrén, svampsåsen, kulpotatisen och allt tilltugg är sublim. Hur är det med dig? Du bör ju vart här ett flertal gånger.
- Kan man tro. Men sommarkurs i akvarellmålning har jag deltagit i. Det var ett antal år sedan. Och så värst mycke konstnär bor inte i mäj. Däremot träffades jag av Elisabeth och kärleken. Hon var då en av två lärare i bild. Kunde helt enkelt inte motstå hennes blåaste blå.
- Spännande! Är idel öra. Törs man fråga hur det gick?
- Nja, vet du Ninette, kanske stannar där. Hon är inte längre i livet.
- Förlåt, beklagar!
- Tack! Det är lugnt. Du kunde ju inte veta.

Timmarna förflöpte. På kvällen blev det samvaro, öppen kakelugn och smörgåstårter. En av de femton deltagarna fyllde år den dan i november så det var extra festligt. Och samtalen for i vanlig ordning i de mest skiftande riktningar. Fanns en del biblioteksanställda, administrativ personal och en och annan lärare runtifrån länet.

- Ninette, tack för trevligt sällskap, sa Allan ute i kapprummet.
- Men ska du redan bryta upp?
- Måste basta, tvaga mig och det där.
- Jag har faktiskt också tänkt vaska av mig. Ska först tala färdigt med Synnöve från Boden. Gamla kurskolleger, du vet. Ses vi där något senare?
- Visst, i relaxavdelningen, om nån timme, svarade Allan med spontant tonfall som överraskade honom själv. Nog för

att han uppskattat kvällen och den nyvunna bekantskapen med Ninette. Men han hade lite svårt att få kläm på vem hon egentligen var. Han ville gå på djupet.

– Sitter du och läppjar paraplydrink? sa hon efter bastun.

– Kunde ha vart. Bara ananasjuice. Nå Ninette, va tycker du om dagen?

– Informativt. Det där om fejkade bilder och hur nära sammankopplade artiklar om produkter och en stor del försäljningsreklam egentligen är.

– Kommersen tar nya vägar. På gott å ont. Allan tyckte sig märka en viss uppluckring i hennes sätt att vara. Hon som hade gått i bylsiga kläder och scarf hela dan. Så särdeles gammal och rultig var hon ju inte. De tråkiga kläderna signalerade något annat. På nåt sätt påminde hon Allan om en halvgammal fröken med uppsatt hår.

– Oj, måste till Synnöves rum. Hon skulle göra en fläta.

Hej! Vi ses väl vid morronfikat?

– Givetvis. Hej! Allan tittade på klockan. Tio i nio. En dryg halvtimme hade de samtalat. Ninette hade passerat de fyrtio, men hade inga barn. Hon sprang på loppisar. Läste helst Clarice Lispector, Emily Dickinson och noveller av Katherine Mansfield. Bakade småbröd och spelade synt. Hon for inte runt i yviga tankesvängar utan höll sig till det konkreta och vardagsenkla. Och det där med synt lät ju spännande.

Ville veta mer.

Efter gåspig stund med fika, några timmars sajtseende och teknikinfo, var kursen slut. Sen följde en sen lunch. Allan satt vid fönsterbord. Knut och Eskil satte sig mittemot.

– Snön faller och vi med den. Till jul blir det helvitt, sa Knut.

– Ja, fy tusan. Nu faller det rejält, men snö på julen är helt okej, tyckte Allan.

I samma stund satte sig Ninette, Marta och Synnöve från kursen, vid bordet intill. Allan tycktes märka att Ninette sneglade på honom med ökat intresse. Men han tänkte att hon bara ville vara vänlig och sköt tanken åt sidan. Knut från Ersnäs och Eskil från Piteå inmundigade snabbt sin palt, drack en styrketår kaffe och tackade för sällskapet. Kvinnorna vid grannbordet satt däremot

en bra stund och samtalade. Allan såg att klockan närmade sig två. Måste dra, tänkte han. Då hände något oväntat. Ninette reste sig och hämtade påtår. När hon sen kom tillbaka stuvade hon diskret en papperslapp inunder duken på Allans bord. ”Vänta på mig vid parkeringen”, läste Allan. Han sa hej då, och gick ut.

- Du tänkte väl inte lämna mig och tillställningen, så där bara. Nog vet du ju hur mycket vi kvinnor kan ha att snacka om.
- Anade inte att du ville träffa mig. Kursen är ju över. Och allt blir sig likt. Intet nytt under solen.
- Varför så blygsam? Nog förväntar du väl mer av livet, än det vi hinner ta upp under nån ynka timma. Jag hade nämligen tänkt be dig komma på middag i morron kväll. Om det passar? Mina vänner skulle nog ha kommit. Men det är svårt med barnvakt på en fredag.
- Oj, det kom så plötsligt. Men visst, det vore kul, svarade Allan överraskat.
- Klockan sex, kanske? Bor på Porsön, Assistentvägen 19 D.
- Slutar jobbet halv fem. Jo, det bör funka. Jag kommer.
- Då säger vi de, sa Ninette, och brast ut i ett leende.

17.45 ringde han på. Och till hans stora förvåning stod där en lätt blonderad ung dam utan flätor. De bylsiga kläderna hade byts ut mot uppknäppbar svart skinnkjol och svart-vitprickig blus. Hon såg klart raffig ut, tänkte Allan. Men snabbt fann han sig tillrätta medan hon visade tvårumslägenheten.

- Tvåa på 65 kvadrat. Ingen insats. Hyfsade grannar. Nära till universitetet. Pluggar socialpedagogik. Andra året. Allan, vad heter du förresten i efternamn?
- Rösedal, svarade Allan.
- Ja, jag heter Pettersson som tusental andra. Men hördu, ska vi inte gå till bords? Det blir lammburgare med svampstuvning och delikatesspotatis.
- Låter onekligen häftigt.
- Och mättande. Glass med hjorton till efterrätt.
- Jo, jag tackar ja. Blir gott efter en intensiv dag på Björkskataskolan.

Efter den bastanta middan sjönk Allan ner i skinnsoffan och

njöt av tillvaron. När Ninette kom in gick hon med bestämda steg till datorn och satte sig. Hon började spela på sin keyboard. Sen kom sånginsatsen. Ut strömmade Memories. Maroon 5s senaste. Går i G-dur, ropade hon.

Allan var märkbart tagen. Vilken scenförändring. Från en till synes pryd, stram dam till en klämmig, framåt tjej.

Allan ville förstås veta mer om hennes liv. Men Ninette insisterade på att han först berättade något om sin tillvaro.

Fick ta upp tråden med Elisabeths svårartade lunginflammation och fränfalle och sina egna asmatiska besvär.

Till det mer lustfyllda hörde Allans intresse för spel på melodica, långfärdsskridsko genom Lules härliga skärgård och Lule Hockeys matcher förstås.

– Det där med skridsko borde jag pröva på. Men läser du inte böcker? undrade hon.

– Klart man blir influerad när man jobbar på lärarvik. Mest fantasy och andra udda miljöer. Senast läst, nog Ray Bradburys ”Something wicked this way comes.”

Och snart rullades hennes innersta upp. Hennes kille hade mer eller mindre supit ihjäl sig. Tidvis hade hon förebrått sig själv för att ha åstadkommit för lite. Böcker med likartade problemställningar hade hon plöjt igenom.

Men på sistone hade hon med vänners hjälp kravlat upp ur det där hålet. Ett viktigt steg på vägen för att slippa svårmod och tunnelseende.

– Kan en kyss vara ännu ett steg på vägen ut? undrade Allan försynt.

– Jo, de skulle de, viskade hon, och drog honom intill sig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BenGust med Poeter.se id #90554 innehar upphovsrätten